

ВЕСТНИКЪТ
Е ОСНОВАН
ПРЕЗ 1943 Г.

Борба

Орган на ОК на БКП, ОНС ВЕЛИКО
и ОК на Отечествения фронт ТЪРНОВО

Брой 149 Петък, 13 декември 1974 г.

13580.

Год. XXXII

Цена 2 стотинки

СПЛАВ ОТ МЪЖЕСТВО И МЛАДОСТ

По желание на Вана Славова, работничка от Велико Търново, разказваме за една младежка бригада.

Бригадата на Недялко Георгиев е известна не само в завода за хидромелноративна техника „Родина“. На градската отчетно-изборна комсомолска конференция в Павликини няколко пъти я даваха за пример, често я споменават и в Окръжния комитет на ДКМС.

Сплав от младост и мъжество — такава е тази бригада. Средната възраст тук е около 26 години. А там, където живеят младежите, смелите идеи намират винаги добър прием, новото е на почит. Тази бригада дава „пътен лист“ на всички нови почини в завода. Двата вида джоловажни машини, чиито нулеви серии бригадата изработи тази година, се произвеждат за пръв път в България. Без колебание младежите работници поеха и инициативата до 7 ноември да изплатят годишната си производствена програма.

Наистина, въдновението е присъщо на младостта. Но за да устоиш на дадената дума е необходимо и мъжество. И момчетата от бригадата на Недялко Георгиев (на снимката) доказаха убедително възможностите на своята младост, силата на своето мъжество — на 26 септември те изпълниха годишния си производствен план.

Според бригадир за това са „виновни“ работниците, спазващи строго трудовата и технологичната дисциплина. Всички имат най-малко две специалности, което много им помага в работата, повечето са възпитаници на СПТУ „Илия Златев“ в Павликини или пък в момента задочно продължават

ват обучението си там. Заедно, сплотени са, думата им на две никога не става.

А според тях всичко зависи от бригадир. Това споделиха и Дончо Дончев, и Иван Драганов, а Димо Петков беше категоричен: „Тук дойдох преди една година и най-много ми хареса бригадирът. Почти нищо не умеех да правя, а той ме научи на много.“

Наистина, бригадирът Недялко Георгиев е прекрасен пример за млад комунист. Член на пленума на ГК на БКП, на профкомитета, председател на групата по туризъм в завода... и още куп обществени ангажменти. Отличен организатор, добър другар...

Всъщност, търсейки причината за голямата победа, още

веднъж може да употребим думата сплав — единна, хомогенна, между бригадир и колектив, без която сплав тази победа е невъзможна.

Има още трима души в бригадата: Иван Георгиев, Косю Богданов и Милчо Иванов. И те, както и останалите, имат свои проблеми — един бърза да завърши образованието си, друг — да купи лека кола, трети стига сватба... все младежки проблеми. Момчетата често са заедно — празнуват рождени дни, отскачат до аси в „Ал. Стамболийски“, всички ходиха на АЕЦ „Козлодуй“, на Тасладжа и Балван... Здрав работнически колектив, сплав от младост и мъжество.

Елка СПАСОВА

ГРАДЪТ — НАШАТА ОБЩА ГРИЖА

По желание на Рачо Тодоров, Ангелина и Симеон Лазарови, Румяна Димитрова, Никола Христов, Бойка Йорданова от В. Търново, Кирил Атанасов от Г. Оряховица, Георги Биляков от Горски Гореи Тръмбеш, Христо Цонев от Г. Оряховица и др. граждани.

Бързото развитие на Велико Търново в последните години изпрати неговите жители пред много проблеми. Особено актуални станаха въпросите за жилищното строителство, изграждането и благоустрояването на новите квартали, градския транспорт, водоснабдяването. По тези въпроси наш представител се срещна и разговаря с кмета на града Иван ГЕНДЖОВ.

— Какво се предвижда като цяло в областта на жилищното строителство през 1975 г. и следващата петилетка и в частност за осигуряване на младите семейства с квартири?

— През 1975 г. ще бъдат завършени най-много жилища в сравнение с останалите години на шестата петилетка. Освен 503 ведомствени, на гражданите ще бъдат предложени за продажба 108 апартамента, 66 строени по метода пакетно-повдигащи плочи в кв. „Тригълника“ и 42 едропанелни в кв. „Чолаковци“.

Гражданите купуват жилища по реда на спестовните числа, продължителността на времетраенето и установените предимства. От споменатите жилища 15 на сто са за крайно нуждаещи се, включително и млади семейства, 3

на сто за многодетни семейства и семейства, в които майката до 24 години е родила 2 деца. Тези семейства трябва да имат открит жилищно-спестовен влог с 30 на сто собствени средства от размяна на искания заем, престоял 6 месеца преди майката да е навършила 26 години. Разбира се, млади семейства ще бъдат настанени и в част от ведомствените квартали.

Плановите за жилищното строителство през следващата петилетка вече се разрабатват, но точните цифри още не са известни. Може да се каже само, че мащабите на това строителство са далеч по-големи.

— Тази година в кв. „Чолаковци“ бяха завършени няколко нови жилищни блока. Но водопроводите обаче се сблъскаха с много проблеми — липса на вода, транспорт, търговски обекти. Какво се прави в тази насока?

— До сега не можеше да се подава достатъчно вода на живеещите в кв. „Чолаковци“ по неже уличната водопроводна мрежа — още не беше изградена както е предвидено в проектите. Но „Благоустройствени строителства“ завършиха водопровод за западната промишлена зона и от 12 декември въпросът е решен окончателно.

Работи се и по изграждане на търговската мрежа в квартала. До 1 март 1975 г. ще бъде открита просторна закупалня, а до 1 май — магазин за плодове и зеленчуци. Същата година ще започне строителството на супермаркет за хранителни и промишлени стоки, който трябва да бъде завършен през 1976 г. Предстои да бъде открит и пощенски клон.

■ На 3 стр.

За усъвършенстване на социалистическите обществени отношения

Пленум на Окръжния комитет на Отечествения фронт

Състояния се вчера разширен пленум на Окръжния комитет на Отечествения фронт, организиран съвместно с Окръжния съвет на Съюза на юристите. Окръжното управление на МВР, Окръжния съд, Окръжната прокуратура, разгледа дейността на окръжната организация на Отечествения фронт по спазването на социалистическата законност. Интерес към работата на пленума проявиха много представители на предприятията, учреждения, институти и организации и гости от Стара Загора, Габрово, Плевен, Русе и Пловдив.

В работата на пленума взе участие Кирил Кузманов — завеждащ отдел „Социалистическа законност“ при Националния съвет на Отечествения фронт. Пленумът беше открит и ръководен от председателя на Окръжния комитет на Отечествения фронт Тодор Попов. Доклад за дейността на окръжната организация на Отечествения фронт по спазването на социалистическата законност прочете Недельчо Ненов — секретар на Окръжния комитет на Отечествения фронт.

Беше направен задълбочен анализ на извършеното през последните три години за по добряване и активизиране на превантивната и възпитателната работа сред подрастващото поколение. Отчете се, че в разширен и обхватът на правната и педагогическата просвета сред трудещите се и са обществени редни масови и ефективни въздействия и инициативи — безплатни комплексни юридически консултации, обществен съд над равнодушното, престъпността и антиобществените прояви, лектории, многобройни събирания, срещи и вечери на социалистическата законност.

В изказванията си някои участници в пленума споделиха опита във всекидневната си борба за създаване на образцови социалистически взаимоотношения. Своето становище по повдигнатите проблеми изрази и Кирил Кузманов, който даде по ложителна оценка на работата на Великотърновската окръжна организация по социалистическата законност.

Непримиримост към противобществените и недостойни прояви, активна борба за добър обществен порядък, строг и действителен народен контрол в търговията, комунално-битовите услуги, общественото хранене, създаване на движение за квартал и селище с образцов обществен порядък — това са задачите, които сега стоят пред всеки отечествен фронтвец.

Мария КАЧАКОВА

БРОЙ НА ЧИТАТЕЛЯ

Драги читатели, в ръцете ви е вашият брой, в който от първото до последното заглавие са по ваше желание. Получихме стотици писма, писаха ни хора на различни възрасти, с различни професии, за това, което ги интересува и което искат да прочетат в своя вестник. А колко разностранни са интересите личи от поместените материали. Макар и много, те не могат да дадат отговор на всички въпроси, които съдържаха писмата, да задоволят всички желания.

Прегледът на получената поща показва, че нашите читатели живеят с пулса на времето, тях ги вълнуват много проблеми на нашия живот, на нашето развитие. Тези проблеми те споделиха с нас. Ние се радваме и се надяваме, че и в бъдеще ще получаваме такива писма. Писма, които да засягат интересни проблеми, да бичуват недостатъците, да показват прекрасното в нашето ежедневие. Тези гражданска ангажираност, с която се срещнахме в много писма ни кара да вярваме, че техните автори и в бъдеще ще се обръщат към своя вестник да им помогне, да разкаже за делицитите на трудовите хора, за някоя новост, за интересно събитие.

Броят по желание не е изключение, той е по-скоро възможност читателите да се убедят, че 156 пъти в годината имат възможност на страниците на вестника да кажат това, което ги е впечатлило, да намерят отговор на това, което ги вълнува. Нека читателите, които не намерят днес на страниците желаното от тях не си съдят — ще им отговорим в следващите броеве. Някои от неупотребените писма ще станат повод за задълбочена разработка на определени проблеми, към други, които днес използваме ще се връщаме отново, ако повдигнатите въпроси не са решени. И ще се връщаме дотогава, докато нередностите се отстранят. А за това най-бързо можем да научим от вашите писма.

Дългът към паметта на времето

По желание на инж. Христо Стойнов, студентите Жанет Славчева и Георги Киров от Велико Търново, ученици от с. Чакали и други.

ПОСТАНОВЛЕНИЕТО
„Комитетът по култура и изкуство, Министерството на архитектурата и благоустройството, Окръжният народен съвет и градският народен съвет във Велико Търново да отделият подходящи места, да проектират и построят паметници на основателите на Втората българска държава — Асен и Петър, на народния вожд Ивайло, на Патриарх Евтимий, Димитър Благоев и народния мистор Колю Фичето“ — това е точка 5 на постановлението на Министерския съвет за развита на Велико Търново като исторически, културен и туристически град.

Оттогава изминаха близо десет години. Десет години, през които нито за миг не е спирал водовъртежът от решения, протоколи, писма и проекти между градския народен съвет, Комитетът за изкуство и култура и Общонародния комитет за развитие на Велико Търново. Първите срокове, приети за изпълнение на тази част от постановлението, са останали вече толкова назад, че дори не могат да се намерят в архивите на Общонародния комитет. А паметниците ги няма...

ОДИСЕЯТА НА ПАТРИАРХ ЕВТИМИЙ
Шест години след постановлението, в края на 1972 г. държавната комисия по монументалната украса одобрява два проекта за паметник на Патриарх Евтимий — на К. Терзиев и Б. Гондов, с препоръка за подобряване на проекта на първия автор. С него градският съвет сключва договор поправ

ката да се извърши до май 1973 г. В определения срок К. Терзиев не е готов и се отлага до 25.XII.1973 г. Историята се повтаря, договорът се нарушава пак и срокът отива в 1974 г. Тогава отново не е спазен и накрая е сключен договор с другия автор.

Според него, работният проект ще бъде завършен до 30 юни 1976 г., а до края на същата година и паметникът. Обикновено се казва, че всичко е добро, само свършва до бря. Но все пак има място за един въпрос.

Шест години, толкова трябва за проектирането и построяването на първата атомна централа у нас, са били нужни да се вземе решение и се изработят проектите за паметника. За това може да се намери обяснение — паметникът е произведение на изкуството и т. н. С какво обаче да се оправдават двете години, отишли в протакане и изчакване авторът да свърши това, за което го задължава подписаният от него договор. Дали щеше да се стигне дотам, ако съветът беше използвал правата, които му дава същият този договор?

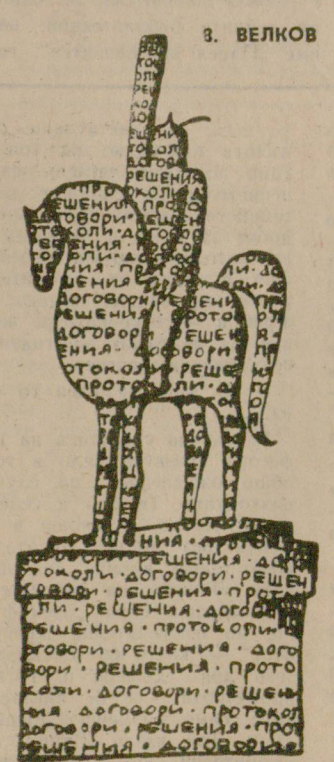
ТРАНСПОРТ ЗА „БЛАГОЕВ — ГАБРОВСКИ“

Според договора между ГНС и скулптора Л. Блажев на 30.VII.1972 г. трябваше да бъде готов паметникът на Благоев — Габровски. През 1971 г. е платен половината хонорар на автора и градският съвет започва да търси транспорт за да закара няколкостотин камък до ателието на скулптора. Това търсене продължава повече от две години! Накрая транспортът, обикновен тежкоговарен камион, е намерен, но две години са загубени безвъзвратно. И понеже законническо е по вина на инвеститора, тоест градския съвет, на него му остава нищо друго освен да се съгласи с новия срок — края на август 1974 г. Впро-

чем паметникът не е завършен и тогава!

ОЩЕ ВЕДНЪЖ ЗА АСЕНЕВИЦИ

Паметникът на Асеневици, макар да се посочва на първо място в постановлението, попада в сферата на обсъжданията твърде късно. Две години, от 1969 до 1971, са изминали в спорове за мястото му.

После са изминали още три, докато се вземе решение за съставяне на конкурсна програма. Според последните уточнения проектът трябва да се състави в началото на 1976 г., после естествено ще следват комисии, контрактиции или с други думи каквото ще става, ще става след 1980 година. За да се твърди с увереност това, дава основание последовател-

ността, с която продължават да се трупат протоколи, решения и срокове и после да не се изпълняват.

НИЩО НОВО ПОД СЪЛЪНЦЕТО
Според решението на едно твърде авторитетно заседание на 20 август т. г. конкурсната програма за паметника на Асеневици трябваше да се състави до 1 октомври и до 30 ноември да се организира среща с колективите, които биха участвували в изграждането на паметника. Изминават месеци и половина от 1 октомври, а конкурсната програма още не е излязла от папките в Комитета за изкуство и култура. До 1 октомври трябваше да се преразгледа и сроковете за някои паметници, трябваше...

До края на годината трябваше да бъде завършен паметникът на Благоев — Габровски, със сигурност това се очаква да стане през май следващата година, за годишнината на първата социалистическа сбирка. А какво да се каже за паметника на Колю Фичето, за когото въобще не става и дума. Или за паметника на Константин Кисимов, камъкът за който вече 8 години стои на Витоша и чака да бъде прекаран на няколко десетки километра, та да започне скулпторът работа.

Паметниците ги няма, но книжният поток продължава да блъска в тригълника градският народен съвет, Общонародния комитет за развитие на Велико Търново и Комитетът за изкуство и култура, без да може да скрие очевидната вина на всяка от страните за сегашното състояние на нещата. Защото се оказва, че на нашите велики мъже им е било необходимо по-малко време, за да извършат славните си дела, отколкото на нас да ги увековечим по достоен начин. И това е най-тежкото в цялата история с паметниците във Велико Търново...

Николай ТОМОВ

Четете в броя:

- „НЕВИННИТЕ“ ЖЕРТВИ НА ИРОД — 2 стр.
- РАЗКАЗ ОТ ДОНЧО ЦОНЧЕВ — 2 и 3 стр.
- КОСМИЧЕСКА ЕПОПЕЯ — 75 — 3 стр.
- ТЕАТРАЛНИЯТ МАГ — 4 стр.
- КЪДЕ ОТИВАШ, „ЕТЪР“ — 4 стр.

Петдесет силни като петстотин

По желание на профгруппа Ангел Дачев от Б. Сливово разказваме как профгруппата в бригадата на М. Праматарова работи за изпълнение на насрещните планове.

Първа бригада за феритни матрици от Завода за запаметяващи устройства — В. Търново е изпълнила годишната си производствена програма до 30 септември.

50-те души са „посрещнали“ 1975 г., но в работата им от ново са заложени цифри на прогреса и напредъка. Започвам с големи успех на бригадата на Магдалена Праматарова, защото той е резултат от съръността и квалификацията на работниците, самоконтрола, добрата организация, от помощта на Комсомола и профсъюзната група. А профсъюзната дейност — това е животът на бригадата. Той протича по план с отговорности и срокове. Профсъюзното ръководство разяснява новите производствени задачи, следва за изпълнението на плана.

за икономите на материали. Отчита резултатите от между бригадните съревнования и личните обещания за повишаване производителността на труда. Това е стимул за бригадата. Момчетата търсят нови инициативи, възприемат полезно, и то не формално, а с амбиция и желание. Те са една от 30-те младежки бригади, първи поели почина на василковските металурзи за овладяване майсторството и достигане резултатите на челника в труда и ученето. Тук трябва да спомена челничката Калинка Харизанова, която ръководи школа за чеден опит — това е школа за майсторство, защото то се получава само от майстор.

На тази бригада заводът разчита. Винаги се отзовават адекватно при решаване на производствени, продуктивни и качествени — приема се от първо представяне. Голямата гордост на бригадата е собственият колес за образцова трудова и обществена дисциплина. И тук е необходима изострената бдителност на всички профсъюзни членове, защото те са тези, които ще дават гласност на добрите и лоши прояви, ще се борят за икономия на време, суровини и материали, ще възпитават в себе си социалистически отношения.

Профсъюзното ръководство организира и малките празници за бригадата — посрещане на нови работници, на Нова година, 8 март и рождени дни. Те се помнят с малко думи и голямата топлоота на сърцата. А шефството с Математическа гимназия — В. Търново ангажира младите хора, защото техният труд е пример за приятелите им.

И пак ще се върна на края септември. Предсрочното изпълнение на годишния план е било повод за организиране на среща между ръководството на завода и бригадите. И тъй като техните са налице срещата се превърнала в тържество на радост и веселие.

А сега? На основата на постигнатите резултати бригадата за феритни матрици е отново на старт за изпълнение на плана за следващата година.

— Това е бригада с бъдеще — каза Генчо Попов, председател на заводския профкомитет. Бих уточнила — бригада на бъдещето!

Магдалина ГЕРДЖИКОВА

"НЕВИННИТЕ" ЖЕРТВИ НА ИРОД

Горчивината на една "романтика" • Кога илюзиите се превръщат в страдание • Всички "светли" пътища водят за никъде

За пътищата на проникване и последиците от идеологическата диверсия, насочена към младежта в окръга разказваме по желание на Гинка Георгиева, ученичка от Горна Оряховица.

...Имах двама приятели, избягали в САЩ. Те ми писаха писмо от щата Аризона, където живеят, че са много добре. Основната причина за бягството ми беше картката, която дават на младежите, за да погубят Христос. Особено за тези, на които предстои да прекречат в Давидовата и първия век библейските истории са така или иначе чиста глупост. Но тъй като в случая те са свързани с темата, можем без колебание да се възползуваме от тях. Все едно, те отдавна са доказали собствената си несъстоятелност.

И така, става дума за един съвременен Ирод, който вече 30 години показва удивително упорит стремление да убива. Главната цел на усилията му отново е младостта. Само че за разлика от библейския си прадедо, той няма за цел да ликвидира физически. Той води борба за сърцата, за умовете на жертвите си. При това средствата му са толкова разнообразни и рафинирани, че понятието тези, към които са насочени, просто онемяват от шедьоврите, от великолепията на техните перспективи, които се разкриват пред тях в "сво бодния свят". И тогава, като че ли "против волята си", ня кои стават изменици на Родина.

Дали е силно казано? Разбира се, те са единични. Но единични бяха и онези, които набожничали пред "хотел "Янтра" във Велико Търново двамата американски граждани, за късо време научава доста солидно количество по дробности за действителността в страната на "неоранчените възможности". На въпроса "Колко струват в България един обущик?", те веднага отговориха "15 лева". После следва нов въпрос: "А колко време трябва да се работи за тях?" Най-усърдните веднага се отзоваха — "Три дни". Товава последва реплика, която очевидно имаше за цел да предизвика психологически шок у присъстващите: "А у нас — работиш два часа, изкарваш за един обущик работиш два месеца — купуваш кола".

Самое, че "случайно" започналите разговори чужденци, "случайно" забравиха да кажат кой може да направи това. Всички, които работят или само някой. Разбира се, те въобще не споменаха, че в тяхната страна има такива които не работят не по-соб-

вено желание. Можем ли да класираме всички тези "невинни" слушатели като потенциални изменици на родината? Разбира се, не, но спомените си пока занята на Л. Б. ... аз останах с впечатлението, че животът на Запад е по-романтичен и по-лек. А и от моите познати от морето бях чул, че там младежите можели свободно да вдигат шум по улицата, да викат и иреят и никой не ги санкционира. От разговорите разбрах, че там царя анархия и разпуснатост, но на мен това ми харесва.

Впрочем, нека надникнем

Ето докъде стигат в своята изобретателност "отците" от западните религиозни центри. Велико-търновски граждани и поучители "независим" пътища най-малко та библия в света, която въпреки размерите си на грахово зърно съдържа 2000 думи. Кибритите ната кутия е поставена за сравнение.

в "романтиката" на този живот:

Избягах, за да не давам глас на ми не ме подкрепя бих чу вал за неограничените възможности (отново познатият "успешен тип"), които се откривали "там" пред даровитите младежи. Оста нах изумен, когато не признаха дори средното ми образование. Грешеше да се заема с най-мръсната и тежка работа, за да не умира от глад.

Някак много странно звучат тези думи след "оом бата", която хвърляха четириме американци, възлези уж случайно на една лекция по английски език във ВТУ. С превъздателството на супермени те попитаха мо аз ли съм български студенти да предприемат околосветско пътешествие, етап на което е тяхното пре бавяване у нас. И кой знае как отново забравиха да кажат всички студенти в САЩ

ли могат да си позволят този лукс?

Всичко казано дотук е по-където. Но едва ли оневи нява тези, които са се "хванали за вдицата". Желанието да се надникне "отатък" се прокрадва отначало плахо, несигурно, решението се взема мълчаливо или в оживени разговори и сладки мечти. Едва ли са нужни повече примери за доказателство на голямото несъответствие между това какво ще бъде "там" и какво всъщност е. Пътищата? Като че ли са различни, но резултатът е винаги един и същ...

"Той ми каза, че иска да отиде при леля си в Чикаго. Започнахме да обмисляме. Искахме да излизаме в Гърция и от там в чужбина. Х. ми предложи да се скрие в някой от колите на международния транспорт. Мое то мнение беше да пауваме по Марица и така да преминем границата. Неочаквано се запознах с югославския гражданин на име Томек. Той ми говореше, че в Югославия, в Гърция и в Италия животът бил много добър."

Обикновено след протоколите за разпит се съставят други документи от рода на "заклучително посотановление по дело №...", в които мо жем да се натъкнем и на такива факти:

...обвиненият М. К. е бил на по някаква Варна. Там се запознал с югославския гражданин Стойне. Каза му, че иска да отиде в някой западна страна, но няма възможност. Стойне ми каза, че стига да се добере веднаж до Югославия, той ще му помогне да отиде където иска. Но това ще му струва 100 лева. В Белград М. К. се срещна със Стойне, който му подготви фалшив паспорт и събственния си лек автомобил го откарал до Виена, а от там в лагера за бежанци "Тройскир кен".

Всъщност това е и край на пътя Лагер за бежанци. А мечтите за "свобода", за романтика, за лек живот?

"Там... там срещнах, съотечественици, пред които не беше срам да кажа, че съм българин... Там винаги си чужденец. Дори ако създадеш семейство... а се мейството си си чужденец."

Ето думите на още една разказала се "невинна" жертва. Нека за тях си спомнят онези момчета от един град на окръга, които в екстаз слушаха отначало музикалните предавания на радио "Свободна Европа", след то ва полска-лека дадоха ухона на шедьоврите и словосъединения и накрая написана писма на предложените "невинни" адреси. Нека си спомнят гъва и онези, които се зачитаха в листовките, разпръснати във Велико Търново от френски граждани и четаха онсва "Точно за тебе", което мо сию Перие от Париж им предлагаше и дори услужливо им предоставяше адреса си, за да може при поискване да им изпрати... евангелие от Йосаф.

Ето че пак стигнахме до "божественото" начало на всичко, което ни заобикля как то гърдят апологетите на западните религиозни центри. И отново се връщаме към "невинните" жертви на съвременния Ирод. Описанията са случаи не се нуждаят от коментар. Не си струва да коментираме и греховете на "блудните синове", които ве че чакат по границите на Родина с молба за прошка и получават прошка.

Веселин ДОЛЧИНКОВ

За студентите от В. Търново разказваме по желание на Елка Петрова от Враца и Стефка Янева от Свищов

Съобщенията, които са на кацали като бели кинжали в стовини около входа, грабват вниманието ми. ... на всички интересувани се секция "Музика" съобщава "... Клубът организира Информационен център за връзка с чуждестранните културни организации. ... започна презвекрката на пропуските за секцията. ... студентски театър "ВИК" представя...

Синьото на мокета гали погледа, а цветните букети от платната по стените прискат топлина и радост в уютната и подредена с много вкус, синия зала на Клуба за естетическо възпитание при ВТУ "Кирил и Методий". Две момчета с усмивка посрещат първите посетители в ранните предобедни часове. Тук е и председателят на Клуба Васил Йовчев. За него не е трудно да си припомни извървяното:

... Всичко започна през пролетта на отиващата си година. Април ни донесе много радост... и грижи. С много усилия успяхме да обзаведем новите зали, зароботи и малкото барче. Успоредно с това се изграждаше и структурата на клуба. Три отдела и седем секции — чрез тях сега реализираме своята практическа дейност. А тя се измерва с проявите на студентския танцов състав, естрадния състав с ръководител Васил Георгиев и студентския театър "ВИК" — три основни звена на Клуба за естетическо възпитание на великотърновските студенти.

Спомням си, че неотдавна в Окръжния младежки дом се състоя премиерата на последната постановка на младите актьори от "ВИК" — "Копаб с позори платна" от Борис Априлов.

НОБЕЛОВА НАГРАДА ЗА СИНА НА РАТАЯ

По желание на Стоян Димитров, студент II курс българска филология във ВТУ "Кирил и Методий"

Ивар Лу-Юхансон е бележит представител на шведската пролетарска литература. Творчеството му отразява драматичното преживяване на хората на труда и нирата и историческата ми на на пролетариата. Син на ратей през 1925 г. Юхансон става журналист. Първото му литературно произведение е сборникът с по еми "Разкази за една смърт" (1928). Автор е на много романи. В книгите си "Хората на труда" (1932), "Краска" (1933), "Трагедия" и др. описва безпартното положение на наемните работници на село, в автобиографията си романи "Стохолм" (1934), "Журналист" (1936), "Писател" (1937) и "Социалист" (1939) представя в широка картина обшествен живот в Швеция.

На български език е преведен романът му "Неграмотният" — На родна малка, 1970 (Младежка библиотека Меридаи № 65) Книгата буди голям интерес не само защото ни запознава с изграденото на село от водещите личности в съвременната шведска литература, но и защото е високо художествено произведение.

Големият шведски писател Ивар Лу-Юхансон е носител на Нобелова награда.

С попътен вятър

— Само два дни след това събитие — като че ли продължава мисълта ми Йовчев — гостувахме на колегите от Сесийския университет. Те бяха домакини на ежегодния преглед на студентската театрална самодейност. Ние ще запомним този преглед преди всичко с отзивите, които даде Борис Априлов, авторът на последната ни постановка.

И Васил Йовчев разказва как когато един журналист го попитал дали представата му за постановката се покрива с изпълнението на студентските актьори, Борис Априлов отговорил: "Бях развълнуван. Това е една трагедия, близка до моята концепция. Моето изпълнение този път беше ясно. Не бина зарали комедийността и ефектите истината да остана на заден план".

По-късно — на среща с целия състав, авторът допълнил ласкавата си оценка: "За мое най-голямо учудване вие успяхте да накарате автора на

смешното да се смее от сърце, а на трагичното — да плаче!"

Дейността на секция "Театър" се обогатява и от театралното студио, в което ще се изучава факултативно теорията на театъра. Положително успешно изпита се получава правото да ръководят самодейни театрални състави.

Музикалната програма на секция "Музика" е богата и разнообразна. На особена популярност се радват тематичните дискотеки, посветени на съвременната естрадна музика и на джаза. В бъдеще ще се прослутват и плочи, и писни с камерна, симфонична, хорова и народна музика. Секцията е поканила вокално-инструменталния състав "Диези" при Културния клуб на студентите в Дървеница. На Клуба ще гостуват и естрадната изпълнителка Маргарита Радинска, и композиторът Ангел Заберски. А след това студентите ще посрещнат и Мария

Нейкова. Освен шрайхоркесърът на ДМТ "Константин Кисимов", с който досега са провеждани музикалните лекции, ще гостуват и софийски камерни състави. И още нещо, съвсем ново и много оригинално — предстои първата среща от програмата "Еврика". Тя е посветена на въпросите на модата.

В ръцете ми е първият брой на бюлетина "Мигове", издаван от секция "Журналистика". Младите журналисти имат и още една форма за изява — радиопредавания. А желанието им техните радиопрограми да се излъчват в целия университетски комплекс вероятно скоро ще се сбъдне.

И още: модерен балет, група за пантомима, академичен хор, вокална група — идеи, замисли, перспективи...

Дръзновение и оптимизъм — този попътен вятър подпомага първите крачки на мечетата и момичетата от Клуба за естетическо възпитание при Великотърновския университет. Дано той бъде техния постоянен спътник!

Тодор СТОЯНОВ

С постановката "Хора, бдете!" великотърновските студенти завоюваха златен медал на IV републикански фестивал на художествената самодейност.

Съкровищници на човешкия дух

За първите библиотеки в България разказваме по желание на Венетка Маринова, библиотекарка от Килифарево.

Ворите надпис в "Златната църква" на цар Симеон в Преслав Това показва, че дължността книгопазител се е смятала като една от най-големите дължности по времето на Симеон.

По време на Възраждането в България библиотеки се създават към светските училища. С такава библиотека разполага и Габровското класно училище, открито през 1835 година. Според сведения на П. Р. Славейков към 1866 година в тази библиотека имало над 3000 тома. Тук били пренесени и книгите от личната библиотека на един от основателите на училището — Васил Априлов. Между тях имало книги на църковно-славянски, руски, сръбски и чешки, гръцки, френски, немски, латински и италиански езици. Това всъщност е

първата библиотека, за която разполагаме с подобни точни сведения.

Във Велико Търново библотеиото Дело се заражда още през XIV век. По време на цар Иван Шишман българската книжнина бележи голямо развитие. Огромна книжовна дейност по това време развива Патриарх Евтимий. Двете големи библиотеки, известни от тогава, се намират в Патриаршията и в църквата "Св. 40 мъченици". По време на Възраждането библиотека се създава към мъжката гимназия "Свети Кирил" през 1854 година. През 1869 година тази библиотека преминала към читалище "Належда" и е станала част от първата в града общоградска библиотека. Тогава тя разполагала с около 1000 тома.

Сега във Велико Търново най-голямата библиотека е окръжната библиотека "П. Р. Славейков". Те е създадена на 21 юли 1924 година, благодарение усилията на правителството на БЗНС, начело с Ал. Стамболийски, за осъществяване на някои реформи в областта на просветата и културата. Библиотеката разполага с 393 000 тома.

Дончо ЦОНЧЕВ

В лодката

По желание на Я. Кънчева от В. Търново и П. Пеев от Сливница

Пет души се качиха за лодката. Шестият беше лодкарят. Под юнското слънце водата на язовира блещеше и отразяваше зелената планина. На другия бряг кле таха няколко вдицари. Високо в небето хвърчеше един щъркел.

Професорът седна в средата, между съпругата и дъщеря си. Срещу тях асистентът и младата му жена. Лодкарят си беше на място го — отзад на върха, до мо горчето.

— Какъв ден! — каза професорът. — Но и каква идея нали? Ако не съм аз да ви давам идеи, те въобще...

Той говореше на жената на асистента. Другите не го интересуваха никак. Видя я за пръв път миналата неделя, когато пак бяха на излет. Младата й хубост го учудваше вътрешно и го пълнеше с недоизразени сили. Тогава той до вечерта не се отдели от нея. Обясняваше й света — така, както може да го направи един стар професор

по петрография. Мила и възпитана много добре, жената на асистента го бе слушала усърдно.

"Аз съм ти казвал всичко това — усмивна се асистентът в понеделник, когато сурината тя му донесе кафе до леглото. — И ти никога не си проявявала интерес." Той я гледаше в очите и противно на добрия си навик, запали цигара на гладно. "Много умен и симпатичен старик!" — беше казала тя и с това коментарите приключиха.

— Разбира се, че ако не беше неговата идея, те щяха да ударят картите, докато мръкне!

Докато изричаше това, жената на асистента гледаше съпругата на професора. Тя изобщо най-често говореше с нея, защото не искаше някой (най-малко благородната възрастна дама) да остане с впечатление, че безразсъдно се оставя на професорът да я ухаща. Тоест ухащането бе ясно на всички, но жената на асистента искаше някак си да му придаде онзи официална безобидност, зад която можеше да се скрие както благоприличното нищо, така и ужасното (за другите) всичко. Тя не беше лош човек, жената на асистента. Но и миналата неделя, как-

го сега, се чувствуваше разплатна най-малко на три. В една посока я теглеше намерението да се сблъска двете семейства, което беше много добре за мъжа й. В друга — неясното чувство на гледничкащ страх от думите и очите на видния старец. И трета — искреното й желание да не бъдат засегнати и оскорбявани другите.

— О, него за идеи го бива...

Гласът на съпругата на професора прозвуча в това общо оживление по случай разходката. Тя тъй и седеше — отпуснато, — сякаш в момента без мисъл. Бялата и коса тежко висеше под шапката. Линията на раменете й подсказваше една "прецфтия", но изключителна нежност — както бе отбелязала тези дни дъщеря й. Тогава професорът се бе съгласил, като само размени същите думи. Той каза: "Вярно, изключителна, но прецфтияла нежност". Старата жена обръна внимание на двата парваната на фразата и за се бе си реши окончателно, че бе много точно изразяват неговото отношение на близките й към нея, колкото нейното собствено спрямо тях. Тя гледаше спокойната бяла повърхност на язовира, над която се очертаваше голият

до кръста лодкар. Почернял и безгрижен, захалал някак-ва клещица, в нейните очи той беше неприличен красив. Може би глупав, сигурно див и неук, но всеки случай невяротен и някак си чинично млад.

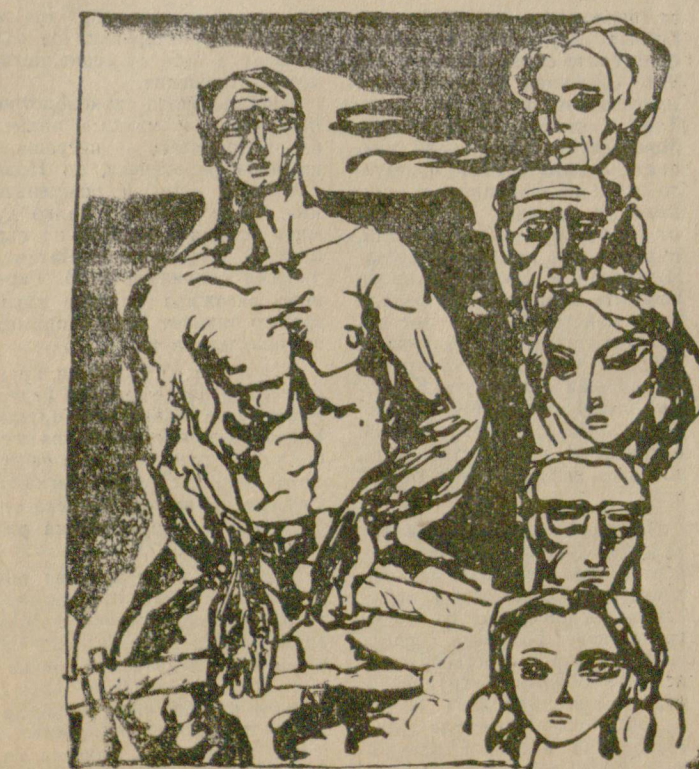
— Да завивам ли обратно, или ще идем още навътре?

Лодкарят попита професора, когато смяташе за естествено водач на групата, като не сваляше очи от гръба на жената на асистента. Той не беше виждал такъв женски гръб. Никога досега. Намаше думи да го опише. Не се и опитваше, само го гледаше. Мислено бе извършила треха много пъти. Знаеше как дълго ще си спомня този гръб, беше се случавало с други. Не вярваше, че асистентът може да спи с тази жена по същия начин. А и да можеше, това не го интересуваше. Не му беше неприятно, като си го представя. Все му беше едно. Може би по-добре. Впрочем начинът за всички беше един и същ. Тяна си работата, той знае своето, няма запленение, ако е откраднало. Може би по-добре. Сигурно. Интересно обаче, като се ожени, какво ще си мисли по този въпрос. Един ден все ще се ожени. Жена му няма да има такъв гръб, то се знае. Такъв гръб

няма изобщо. Само този, ей тук. На едно малко посягане. То така може да се преплува цял океан.

— Само навътре! Нали ще идем на другия бряг?

Лозунг и после въпроса дъщерята на професора отпрати към асистента. Всички свои въпроси, както и намеренията тя обикновено отправяше само към него. И днес и миналата неделя — и много години назад, откогато даващата се познаваха. Тя беше още дете, когато той следваше. Тогава се обръщаше към него на "чино". После, в десети клас — той вече стакаше при баща й — и го по нижи в "батко". Сега тя са ма беше студентка, а той асистент — наричаше го по име. "Така, както я караше" — беше се засмал веднъж асистентът, — скоро ще трябва аз на теб да ти казвам какво. Тя не обръна внимание на това. То даже беше нормално тя да е така. Защото в същността си беше живяла с него толкова много години, а той нито веднъж не се сети да я целуне. Само на Нова година и на рождението дни, ако се случеше "заедно". Колко ли пъти целунаше вечер жена си? Толкова ли е трудно да го направи с нея? Веднъж поне, ако не

Илюстрация Иван БОЧЕВ

ЗАКОНЪТ, СРОКОВЕТЕ, ГРАЖДАНИТЕ

По желание на Диана Петрова, Мария Йолова и Христо Стоянов от В. Търново, Георги Попов от Дебелец, Никола Димитров от Пчелище и други граждани коментираме някои срокове на новия закон за собственост

Основният принцип на новия закон за собственост е, че всеки гражданин, или членове на едно семейство, не могат да притежават повече от едно жилище, един вилен имот и по един гараж във всеки от тях. Притежавателите повече имоти от един и същи вид трябва да изпълнят изискването на закона до 30 март 1975 г. Това те могат да сторят по два начина — прехвърляне или продажба.

Прехвърлянето може да става на роднини по права линия, на братя или сестри, чрез дарение на племенници, ако те не притежават имот от същия вид.

Продажбата става чрез на родния съвет. Там, където е необходимо, трябва да се направи дялба на собствените имоти, за да може те в същия срок да се прехвърлят или подарят.

Ако едно семейство притежава апартамент плюс полупан или идеална част от втори жилище в различни градове с обща застроена площ до 120 кв. метра, но две жилища поотделно не задължават нуждите му и членовете на семейството едновременно не живеят в двесте, не следва да прави прехвърляне или продажба. Тези две жилища обаче не могат да бъдат давани под наем. Живеенето на членовете на семейството и в двете жилища се доказва с писма на председателите на народните съвети в двете населени места. За членове на семейството според закона за собственост се считат съпрузите и техните непълнолетни деца, които не са асистираны в брак.

Две самостоятелни жилища с обща застроена площ до 120 кв. м. могат да се притежават от членовете на едно семейство, когато са в силата — 30 март 1973 г. и ако жилищните нужди на семейството не се удовлетворяват само с едно от тях.

Когато едно семейство притежава две жилища в различни населени места, които заедно са до 120 кв. м. и са необходими за удовлетворяване на неговите потребности, може да поиска срещу двете жилища да получи едно от народния съвет. Ако обаче съветът не разполага с такава, семейството има право да бъде включено в строеж, но при получаването на новия жилищен имот прехвърля на държавата двата маломерни жилищенни имота, като разлика в стойността се доплаща в брой.

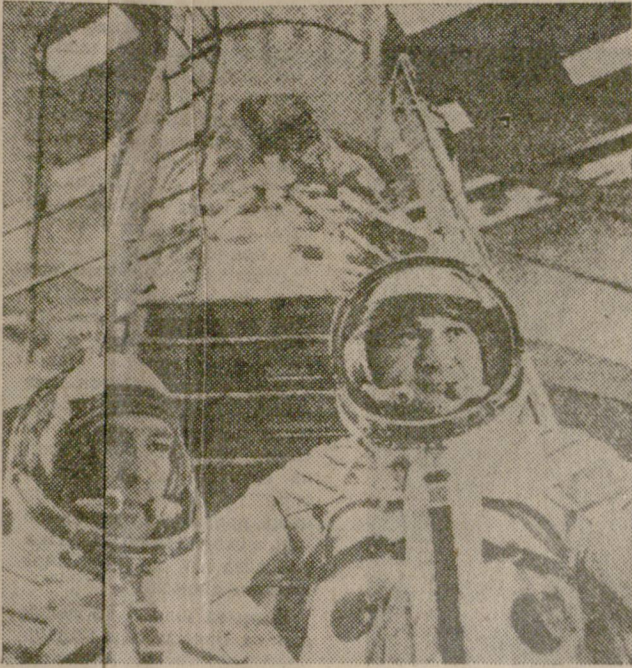
Друга важна постановка е, че придобитите имоти след влизане в сила на закона се декларират в двумесечен срок от придобиването им или от узнанието, ако са придобити по наследство. Въпреки голямата разяснителна работа, някои граждани, които при влизането на закона в сила притежаваха повече от един имот от един и същи вид, не попълниха декларации и не уточниха по законен път притежаването от тях жилищен имот. Член 52 на закона дава възможност на тези граждани да подадат допълнително декларации и след 30 ноември 1973 г. съгласно посоченото там изключение, че декларирането на имота е станало по причина, която нарушителят не е успял да преодолее. За недекларирани имоти последните са тежки — имотът се отнема безвъзмездно в полза на държавата.

Заварените на 30 март 1973 г. имоти, които са декларирани, но не са прехвърлени или продадени до 30 март 1975 г., народните съвети ще продават от името и за сметка на собствените. По същия ред ще бъде постъпване и с придобитите след 30 март 1973 г. имоти по наследство, когато са в повече и в двегодишен срок от придобиването им не са прехвърлени или продадени от собствените им притежатели.

Йордан КИРИЛОВ

КОСМИЧЕСКА ЕПОПЕЯ-75

По желание на ученика Димитър Димитров и на Ангел Стефанов от Великото Търново

Началото на големия космически експеримент ще бъде сложено на космодрума в Байконур на 15 юли 1975 година. От тук ще стартира „Съюз“. След седем часа и половина от нос Канаверал в САЩ ще стартира ракетата-носител с кораба „Аполо“. След маневриране корабите ще се сближат до 200-300 километра и с помощта на радиовръзката екипажите ще влязат в преговори.

По време на сближаването ще се включват нови средства за ориентирание — импулсни светлинни фарове, цветни огньове за ориентация и други. Сближаването на корабите с помощта на съвместни, но изготвени в различни страни агрегати, представлява най-важния експеримент от програмата.

Преходът на космонавтите от кораб в кораб ще бъде един от най-важните научни експерименти, предвидени в програмата на полета. Сложността се състои в това, че „Союз“ и „Аполо“ имат различна атмосфера, вследствие на което между тях, след сближаването, се създава „неутрална територия“ — преходен участък изработен специално за съвместния полет.

На орбита в космоса ще стане обмен на визити: първо двама американски космонавти ще гостуват на борда на „Союз“, а след това съветски космонавт — на борда на „Аполо“. Полетът на космонавтите ще продължи две денонощия.

Технически ръководители на проекта за полета са проф. Константин Бушнев и д-р Глен Лъни. В съветския екипаж са включени космонавтите Алексей Леонов (командир на екипажа) и Валерий Кубасов. Командир на американския екипаж е бригадният генерал Томас Стафорд, а негов партньор са Ванс Бренд и Доналд Слейтън.

Двете страни предложиха по време на съвместния полет

да се осъществят ред научни експерименти. Предвиждат се изследвания на биологични аспекти на взаимодействието на екипажите: на микрофлората космонавтите и обмяната на микрофлора между тях; биологични експерименти с използване на електрическата почва на кораба „Аполо“; фотографане на съпътстващата корона (това ще изпълни екипажът на „Союз“ в момента когато „Аполо“ закрие слънцата диск).

Все още трудно да се определи всичко, с което ще се занимават екипажите по време на полета. Но и сега може да се каже напълно точно, че схемата му ще се отличава съществено от всяка друга операция. Това изисква от космонавтите „атлетична подготовка, психично издръжливост, всички въпроси по време на тренировките“.

При разна на визити е необходим екипаж от двама човека, а „Аполо“ — за трима. Превъзможването на тези числа е свързано с риск. Затова се предвиждат мерки за предотвратяване на обстоятелствата, които биха възпрепятствали връщането на космонавтите на своя кораб.

Сам преди няколко дни успешно завърши полетът на „Союз-16“ — важен елемент от подготовката на съвместния съветско-американски полет „Союз“ — „Аполо“. Негова главна задача беше изпробването на новия възел за скъчване. Подобен агрегат се поставя за пръв път на съветски и американски кораб.

И така, само за няколко часа са излетвали 6 самолета с 27 души на борда.

Какви са предположенията за случилото се. Може би са молетите са попаднали сред магнитна буря, която ги е заблудила. Тогава биха могли да се ориентират по слънцето. Но те при ясно време съобщават на земята: „Не виждаме слънцето!“... Самолетите са летели на голяма височина, за да допуснем, че за попаднали в центъра на някой голям тайфун. Всички реални догадки отпадат. Остава само една — че тук съществуват неизвестни, необичайни атмосферни условия, или както образно се изразяват специалистите, тук няма „дупка в небето“.

На снимката: Екипажът на „Союз-16“ А. Филипенко и Н. Рукавишников.

Тригълникът на смъртта

По желание на Димитър Атанасов, леяр от Лясковец

Изчезнали безследно десетки самолети и кораби, загинали над 1000 души... Такава е зловещата слава на зоната от Атлантическия океан, имаща форма на тригълник с върхове Бахамските острови, Бермудските острови и Пуерто Рико. Наричат я още „Тригълникът на смъртта“.

На 5 декември 1945 година от базата Форд Лодърдейл във Флорида излитат пет самолета от типа „Трумън Авенджер“. Прелитайки над тази зона, с тях става нещо страшно — те просто изчезват. След като 45 минути търсят помощ от земята, замлъква завинаги. Последните съобщения, които прави поддържащата връзка пилот са: „Никъде не виждаме земя! Простото не разбираме къде летим! Не виждаме слънцето!“ А небето било ясно, метеорологичните условия — идеални за летене. Невъзможният инцидент предизвикал паника в базата. Още повече, че летели били опитни, тренирани в много военни учения в продължение на 5-6 години.

Веднага на помощ бил изпратен огромен спасителен хидросамолет „Марин Мариър“. Но и той не се завърнал. Това вече било невъзможно. Няколко дни 300 самолета и над 20 кораба претърсват метър по метър водната шир и близката суша. От пострадали — никаква следа. А с помощта на сплителните лодки от самолети, при евентуална катастрофа екипажът би могъл да прекара 40 дни в океана.

И така, само за няколко часа са излетвали 6 самолета с 27 души на борда.

Какви са предположенията за случилото се. Може би са молетите са попаднали сред магнитна буря, която ги е заблудила. Тогава биха могли да се ориентират по слънцето. Но те при ясно време съобщават на земята: „Не виждаме слънцето!“... Самолетите са летели на голяма височина, за да допуснем, че за попаднали в центъра на някой голям тайфун. Всички реални догадки отпадат. Остава само една — че тук съществуват неизвестни, необичайни атмосферни условия, или както образно се изразяват специалистите, тук няма „дупка в небето“.

На 30 I. 1948 година изчезва готвещият се за кацане самолет „Старт тайгр“ с 27 пътници. При последната радиовръзка пилотът съобщил: „Движим се точно по курса. На борда — всичко наред. Видимост — отлична.“ Следващата жертва на опасния тригълник е „Дъглас-4“ с 32 души на борда. Това става на 28 XII 1948 година. Само след 20 дни на то ва място се изгубва още един самолет. На 28 август 1963 година два гигантски самолета-хистерни пропадат гуред бял ден, в идеално време. След този случай в района загинали още няколко самолета и кораби, между които и огромният танкер „Марин Съфър-Куин“ с екипаж от 39 души и риболовният сейнър „Сноубой“.

Зловещият район, за който става дума, е сравнително малък, ограден от гъсто населени острови. През него минават много водни и въздушни линии. Тук денонощно патрулират военни самолети и кораби. С една дума, мястото е доста обичайно. Въпреки това останки от безследно изчезнали кораби и самолети са намирани изключително рядко, но хората или трупове им — нито веднъж.

Въпреки изключителното развитие на науката и техниката в последните години, въпреки усилията на специалистите — „Тригълникът на смъртта“ не се предава. Той все още ренново пази своята страшна тайна.

(Из съветския печат)

Свищов — началото на моста през Балкана

По желание на Владимир Павлов от Варна

За създаване на по-добри транспортни връзки между Северна и Южна България и за по-бързо превозване на износните товари, през следващата петилетка ще се проектират и строят двете железопътни връзки: Троян—Хр. Да ново и Елена — Твърдица. Във връзка с това ще порасне ролята на Свищов като железопътен и пристанищен възел.

Развитието на търговските връзки между Европа и Близкия изток и положението, което заема България за осъществяването на този обмен поставят нови отговорни задачи пред свищовското пристанище и ж. п. гара.

През 1975 г. предстои разширение на гара Свищов, при което ще влязат в експлоатация нови приемни колове, а това ще създаде условия за развиване на пристанищната дейност. Увеличаването на коловозите може би ще наложи изнасянето им на нова площадка. Ще се електрифицира участъкът Свищов — Левски.

През следващата петилетка свищовското пристанище ще увеличи своята дейност, тъй като има редица преимущества — ниска себестойност на превозите, висока производителност и добро географско разположение.

— Ше има буря — каза лодкарят, загледал в гърба на жената на асистента. Той не се плашеше от бури, в момента си спомни как миналата година една лодка се беше обърнала. Как неговият колега спаси най-хубавото момиче. То и досега му пишеше писма. Интелигентно момиче. От време на време идваше да се видят. Там стана нещо, разбира се, иначе момичето защо щеше да идва. Лодкарят видя как спасява след малко жената на асистента. Усмивка се добави:

— След пет минути ще има такава буря, че...

Украинските моделиери използват съвременната модна линия елементи от оригиналните национални костюми

Градът — нашата обща грижа

От 1 стр.

Връзката на квартала с града се осъществява с автобусните линии № 7 и № 9, съответно през 15 и 30 минути в работни и през час и 30 мин. в почивни дни. Последният автобус с № 7 и в работни, и в почивни дни се движи до 22 ч. Гражданин може да ползуват кола № 1, която в 22.30 ч. тръгва от фабрика „В. Мавриков“ и продължава до кв. „Чолаковци“.

От дълго време се говори за много нови обекти в града — тунел Велико Търново — Горна Оряховица, въвеждане на линията от Арбанаси, ГУМ, спортна зала!

През 1972—73 г. се извършиха много проучвания за бъдещия тунел до Горна Оряховица. Поради сложните терени условия окончателен вариант на трасе на път, който да свързва най-пряко двата града, не е приет.

През следващата година ИПП „Пътпроект“ започна

проектирането с оглед към средата на седмата петилетка да има проектна готовност.

От две години в плана на „Интрансмаш“ — София е за легнало проектирането на пътническа въжена линия, която ще свързва Велико Търново с Арбанаси. Началната станция е разположена при стария хотел „Трапезица“, между динните на хълма Трапезица и „Гарга баир“ и крайната в с. Арбанаси. Проектирането ще завърши в началото на следващата петилетка.

От няколко години е в строеж и новият път под града. Изградени са тунелите и голяма част от пътя. През 1975 г. усилено ще се работи по изграждането на четирите моста на р. Янтра. На панорамния път се предвиждат подходи дъщи връзки със съществуващите входни артерии. Обектът ще бъде завършен през 1975 година.

Готови са проектите за градския универсален магазин и

през 1975 г. на ул. „Георги Димитров“, на мястото на бившето стопанско училище ще започне строителството.

Определен е терен източно от парк „Дружба“ и за спортна зала. Има разработен и одобрен идеен проект, но по-нататъшната работа е спряна, тъй като заплата не е вклочена за изграждане през настоящата петилетка.

С други думи обликът на града през следващите години ще се промени твърде много. Неговото развитие обаче поставя определени изисквания пред всеки гражданин. Животът на града е един огромен и сложен механизъм и ако искаме той да функционира нормално трябва образцово да изпълняваме своите задължения. Не бива да забравяме, че в момента, когато негодумаме от нередностите, с които сме се сблъскали, другаде може би негодумаме от нередност, за която сме виновни ние.

изобщо. Тя знае отлично, че той иска, разбира се, да го е страх от баща й. От баща й зависят всичките му работи. Какво лиси мисли — тя ще изтъча и ще му каже веднага. Идиот. Има ли такава възможност да не е изобщо. Не. Загрял е много отдавна, сигурно че преди нея, но хайде днес, вие утре и ето как кара мисъл по инерция, докато тя забесва. Някой път този разливещ ще си плати, и с ливните.

— Разбира се, отиваме Само трябва да се побърза.

Думите на асистента се смесиха с продължителна гримаса. Всички погледнаха в небето. Там бяха плъзгащи облаци — ниски, парещи и забързани. Слънцето се закри. Излезе вятър. Върхността на водата се раздвижи. Той всъщност отпреди час знаеше какво ще се случи. Разумният му замисъл живот на учен бе го накарал да знае много и разбирателно неща, между които и това, че прекрасните времена дат до бури. Че истинското спокойствие идва само след като се тежко, неделини надуци и думи, никоег асисти не отмираваха. Разбира би могло да стане и не-

що по-интересно, ако оставеше жена си с професора, а той да заведе дъщеря му за гъби. Но не искаше да остави жена си с професора. Кolkото то тази история с дъщеря му, тя се отлагаше пет-шест години. Ако се отлага така още две-три, то вече си губеше смисъла. Тя нямаше да бъде толкова млада. Щеше да бъде като жена му, при това без да е по-хубаво от нея. Всъщност той искаше ли го е някога, или ей тъй го е мислил, като теория? Тя го е искала. У него живееше само ехото от това. Тогава нека тя да го изясни. Има толкова ум и нахалство. Естествено той ще се съпротивява само умерено.

— Ше има буря — каза лодкарят, загледал в гърба на жената на асистента. Той не се плашеше от бури, в момента си спомни как миналата година една лодка се беше обърнала. Как неговият колега спаси най-хубавото момиче. То и досега му пишеше писма. Интелигентно момиче. От време на време идваше да се видят. Там стана нещо, разбира се, иначе момичето защо щеше да идва. Лодкарят видя как спасява след малко жената на асистента. Усмивка се добави:

— След пет минути ще има такава буря, че...

— Страх ли ви е? — обърна се жената на асистента към съпругата на професора. Вятърът се засилваше застрашително и тя си представи как лодката се обърща. За себе си и за мъжа си нямаше безпокойства и двамата бяха отлични плувци. Дъщеря та на професора — също, а сигурно и лодкарят. Оставаха двамата възрастни. Нима настъпна ще трябва да се изживее това? Тя би помогнала на съпругата на професора. Но няма да може. Не е толкова силна, да я извлече от брега. Това може мъжът й. Но той, естествено, ще го направи за професора, без да жее да мисли. Иначе катедрата по петрография... ще останетане за него. О, глупости, тя не трябва да мисли така. — Много ли ви е страх?

— Не — каза съпругата на професора, като се усмихна на майчински на лодкаря. Той беше още по-хубав сега, когато раменете и гърдите му лъснаха от дълговините капки. Мъж беше той и дете едновременно. Мъж, който държи в ръцете си всичко, а нямаше и сепична страх по лицето. Такива мъже лодки не обръщат — знаеше тя. И единствена забелязваше как неговото излъчване няма нещичко като радост. Възрастната жена, която разбира даже и

това, се усмива още по-хубаво и добави: — Защо да ме е страх, оят живот вече е минал. П-и още не сме се обърнали така?

— То ста за миг — каза дъщеря, свали си блузата, после пъта и остана по съвсем мъничко бански. Топ лият дъжд, който се беше усилил, галеше младата й кожа. Пулсът й се усили — едно групово даване силно и неистово избухнаше. Не бяха мнго нещата, които можеха сил и рязко да я възбудят, тсе отдаваше на тях както чек се отдава на религия — естествено да мисли нормална Засмее се нервно и глупае като попита жената на асистента: — Вие можете ли да плувате?

— Да — каза асистентът, взе една кия и започна да изгребва водата от лодката. Според нег ознатността от обръщане ще по-малка, а плъненето л лодката от по роиния дъж и вълните беше започнало. Изчисли за секунди, че всъщност няма такъв дъжд, който за диница време да изгуби отореве повече, отколкото с мого да се изгребва с кията. Кolkото до възможностите за обръщане, още в началото беше решил, че се забавлява съпругата на професора. Тя би била най-много спомощна.

Погледна жена си, която също остана по бански и доба ви: — Жена ми плува по-добре и от мене.

Като чу това, професорът се изправи и свали мокрите си дрехи от себе си. Остана по къси сини гащета, с червено коланче и везана рибка на джобчето. Гърдите му се издуха — космати и побелели. Той мислеше тъй: при всички случаи дъщеря му ще се справи, тя плуваеше както си иска. Асистентът по-скоро сам ще се удави, отколкото да остави жена му, той го познаваше много добре. Лодкарят си е лодкар, нека сам мисли за себе си. А жената на асистента, с която през цялото време се забавляваше, се оказа не толкова безпомощна, колкото изглеждаше изобщо. На асистенто отгоре приключи ние с лодката вероятно нямаше да се състои, тъй като то би било извънредно приятно, а неговата голяма и стара глава знаеше по-добре от всички останали, че извънредно приятните неща обикновено не се случават. И за сметка на това, че главата му знаеше много, стегнатото му тяло все още го слушаше — почти винаги и за всичко — и той можеше сам да си предизвика такива неща. Ка за им:

— Чакам ви на брега, имам великолепна нова идея!

Приключна я скочи. Цял гейзер се вдигна зад него. След малко се показа на няколко метра и махна с ръка, ухилен до уши. Дъждът продължаваше, но облаците бяха се разредили. Вятърът ги разкарваше със същата сила, с която ги бе докарал. Професорът извика нещо, което те не можеха да чуят, после се обърна и заплува. С бавни, широки, радостни махови на ръцете, отдален на своето чувство за щастие и на великото, просто телесно усещане, че си жив.

В същото време другите от лодката още стояха така — с гримаси на ужас и отчаяние, които бяха се появили, когато професорът скочи. От тласъка на краката му лодката силно се люшна и само за милиметри не се обърна наистина. В тази секунда един общ вик на уплаха излезе от гърлата на всички, тъй като тайните им мечти ги заплахиха да се превърнат в реалност.

Той като в лодката на своите мисли всеки си плува през океани, но само малцина жертвуват онзи миг, когато кракът ще докосне познатия бряг.

Десет минути по-късно, след като бурята и дъждът бяха отминали, язовирът се успокои и слънцето блесна от

ново. Асистентът хвана жена си, вдигна я и я изхвърли, на вълн, във водата. Тя цопна там с радостен писък. Той направи съвсем същото и с дъщерята на професора, а след това ги последва и сам.

Лодкарят се засмя, направи полукръг около плуващите и започна да пее.

Той вече не мислеше за гърба на жената на асистента. Тя нямаше нужда да бъде спасявана. Нито професора. Той плуваеше по-хубаво и от него. Нито за никого от всички, които неделя ден идваха тук, влизали в лодката, оставяха себе си в неговите очи — зависащи и дълбоко — а после слизаха и в същия миг го забравяха. „Те са като водата тези хора — помисли внезапно момчето, — трябва да се минават отгоре. Не са бряг, та да можеш да стъпиш на твърдо. Бряг съм аз, затова винаги оставам. И те никога няма да ме измислят.“

Той погледна скалистия бряг отсреща, от неочакваната хубава мисъл песенът му се услади още и гласът му се чух много силно.

Останалите кми и лодката, възрастната жена си свали шапката. Като изглеждаше мократа си коса, тя тихо започна да му пригласа.

Театралният маг

По желание на Илия Кирилов, работник от Бяла Черква, разказваме за човека и артиста Константин Кисимов.

За тези, които не успяха да видят неговите изключителни изпълнения на сцената, да слушат възхищените му рецитации, името му звучи като легенда, като символ на неоспоримостта в изкуството, на всеотдайност към изкуството. А за тези, които имаха щастие да познават човека и артиста Константин Кисимов, той бе театралният маг, изключително жизненият, неуморен, артистичен Косьо или Кисимов, както го наричаха. Неговият живот бе едно непрестанно горене докрай. За него проф. Гочо Гочев казва: „...сам трудно се побираше в представите за класическия, традиционен тип актьор. Той внесе в изкуството на сцената нещо ново, своеобразно, характерно само за него.“

Пътят на Константин Кисимов до голямото изкуство е дълъг и упорит. Фанатична е неговата вяра в силата и възможностите на изкуството, а той самият е негов пленник до последната минута на своя живот. Още като ученик в Първа мъжка гимназия — Велко Велков той е душата на театралния колектив, неговият първи актьор и режисьор. Случвало се през студентските години, когато за трупал снеговите, ентусиазираните театралци да не могат да се приберат и да закъснят за училище. Подобни са къснения не са рядкост за младия Кисимов и учителският свят решава да го изключи от училище. Единствен се застъпва за него учителят по френски език Тодор Ковачев: „Имате ли пред вид кого изключвате! Това е бъдещият голям актьор на България!“

Като пророчество се сбъдват думите. През 1925 г. Кисимов издържа блестящо изпит за Народния театър, създава изключително силни, за помяти си образи. Той е първият актьор в България,

Незабравимият Странджа от „Хъшове“ на Иван Вазов

който става народен артист, преди да бъде заслужил, първият герой на социалистическия труд сред хората на изкуството у нас.

Знае се каква популярност и признание е имал Кисимов през своя живот. През 1955 г., когато Народният театър честваше негов юбилей, студентите чуваха неговите рецитации, да влизат в преpleнения салон. Всяка негова поява на сцената се е посрещала с ентусиазъм. Трудно са стихавали ръкопляскаванията и на рецитатора Кисимов. А той, в дълбок поклон, стоял, докато не затихнат и последните аплодисменти. За него с голямо уважение говорел големият режисьор Н. О. Масалитинов:

„Косьо не се поддава на режисура, защото сам е режисьор!“ Разказва се също един случай, когато след представлението на „Хъшове“ в Ню Йорк гастролиращите артисти от Народния театър са поканени от кмета на града. След разговора с тях, кметът отишъл отгоре додолу и му казал: „Вашият език не разбрах, но това, което Вие изричате, разбирах.“

Много признание и обич е получил през живота си Константин Кисимов. Но може би още повече той е раздал на хората. Прословута е негова любов към Търново.

Много често тя изглежда не нужно патетична. Но силни

те чувства в Кисимов към старата българска столица, към родния град с най-дълбоките и най-скрипти, каквито човек може да срещне. Неговият близък приятел и колега от театралните сцени, близкият сътрудник на театъра Арно Живков си спомня: „Възбуждаме от едно представление в „Хъшове“ аз и артистите Боян Беров — след което. Някъде около мястото, което е бил родният му кът, сега се гради апартаментна сграда, а на Овчовица (пътят) то се спуска, наведе се и целуна земята. За Кисимов това не е изключително случка, той със се спуска пред всяка възможна къща, дълго ще я гледа, замечтан, а след това докрай ще разказва или ще импровизира някакви спомени.“

Кисимов винаги е вълнувал от българските подвиги, от българската патка в драматургията, в киното и бил отзивчив на киното на търновския театър, гастролира и като актьор, и като режисьор. Сам е направил много за архитектурния облик и външния облик на театъра. Вижте, през зимата на 1949 г. репетирахме „Хъшове“ — си спомня Аленко Живков. Кисимов тръгвал да играе Странджа. Чакаме го държеше от София, в еднагудена зима вечер. Присна късно, изморен, изпитан. Воднага се запали да рекара и не остави никого да отиде до късно след пнощ.“ Изключително, безпечно трудолюбие. Пълно непрестанно изгаряне — сцената, и в изгара. А кожна защо и до днес никак не мога да отгледя големия зов герой Странджа от гледите очи и сухата енергичност на Кисимов, а всяко едно стихотворение из „Елея на забравените“ от него, напрегнат, патетичен глас който може да не замлъкне с часове. Защото за него Константин Кисимов винаги има аудитория, въпреки че възрастта, катомина, него, като голямото изкуство.“

Донкиристов

Къде отиваш „Етър“

По желание на Младен Димитров, Стоян Маринов и други.

— Къде са младите? — този въпрос може да се чуе често от трибуните, когато футболният вълнотворец флаелка се задържа след бързоотпротиник или когато все не му достига една крачка да изпревари защитника. Къде са младите, къде е бъдещето на „Етър“, или той вечно ще бъде пристан за спокоен залив на помръкнали звезди? — питат хората от трибуните.

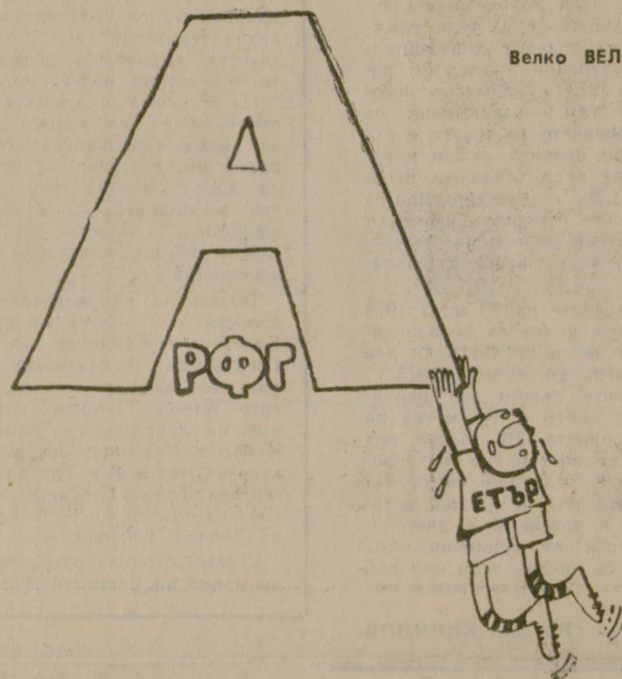
Естественият резерв на мъжкия отбор — юношите старша възраст, безспорно отпаднаха миналата година от елитната група, в която играят юноши дори на дружеството от „Б“ РФГ. Това красноречиво говори за възприет курс за повишаване на отбора. За радост, вече се мисли друго, сега юношите ще се стремят да върнат загубеното си място, а ако не успеят ще трябва да чакат съвета да сторят юношите младша възраст или децата, които добра подготовка се доказва със заетите първи места в окръга. Но докато пораснат ли?

Линията на ръководството на дружеството е младите перспективни състезатели да се обират в отбори от „Б“ РФГ. В момента в „А“ Къ-

шев — Тръвна играят Иван Ненчев и Петко Панев, в „Раковски“ — Севлиево Панко Хутов, в „Ч. знаме“ — Павликени — Александър Цветанов, четирима младежи са в Елена. Наистина решението е правилно, вместо да търкат резервна скамейка на „Етър“, те имат възможност да се оформят като футболисти. И те наистина правят това. Един Иван Ненчев например, който не успя да облече виолетовата флаелка дори за един контролен мач, сега е голмайстор на Северната „Б“ РФГ. Това навежда на мисълта — не е ли все пак търката дълъг път на младите напредък от скамейката до представителния отбор. Не беше ли това една от причините единично талантлив футболист като Б. Димитров от Горна Оряховица да предпочете, въпреки усилията на ръководството на ДФ „Етър“, да играе в отбор от „Б“ РФГ?

Младите! Макар и в други отбори, тях ги държат под око, следят развитието им. Нищо чудно някои от тях да се завърнат в родното гнездо, но вече да спасяват един потъващ кораб. Защото след първата половина на футболния шампионат „Етър“ заема предпоследното място и вече почват онези безконечни пресметания на съкращения точки, които ще са нужни той да остане на сцената на големия футбол.

Н. ВАСИЛЕВ

Велко ВЕЛКОВ

Какво ново в „Червено знаме“ — Павликени

Читателят Георги Веселинов, техник-хидромедиатор от с. Мокреши, Михайловградско, се интересува кои футболисти от отбора на „Червено знаме“ — Павликени са отгради и кои не.

Футболът в Павликени има официална история — 1923 година, когато е основано дружество „Гранит“. От 1932 до 1941 г. в града съществуват две футболни дружества. Сегашното си наименование „Червено знаме“ павликенското физкультурно дружество получава едва през 1949 година.

В този малък град футболът има славна история. През 1938 г. представителният отбор на града играе на четвъртината за държавно първенство, в който губи от тима на ЖСК — София. През следващата 1939 г. павликенският отбор играе на полуфинала, но отново губи — този път от „АС“ — 2:1. София трябва да отбегне, че до реорганизацията (1949 г.) павликенските футболисти са неизменно представител на бившата Плевненска област в републиканското първенство. През 1955 г. отборът на „Червено знаме“ бе член на „А“ РФГ.

Сред футболистите, играли в отбора на Павликени, най-известни са имената на Ганчо Панов и Кирил Ракаров. Панов, е първият футболист от Павликени, предвиден за участие в националния отбор на страната (за срещата с Полша, която не се състоя, поради избухването на Втората световна война). Имел е ам К. Ракаров е известно на всички приятели на футбола в страната.

Вече трета година отборът на „Червено знаме“ участва в първенството на „Б“ РФГ. В момента, от 16-те футболисти на отбора 11 са от Павликени и околните селища. От тях добре се представят в състезанията А. Чолаков, Н. Василев, Д. Тодоров, И. Иванов.

„Чужди“ футболисти в отбора са приключили след отпадането му от „Б“ РФГ през 1960 г. Засега те са само пет — Ж. Атанасов и Ив. Петров от „Академик“ — Свищов, дошли в Павликени по разпределение след завършване на висшето си образование, Станков и Илиев от „Етър“ — В. Търново и един вратар от ЦСКА — Септемвриски знаме.“

Стремелите на ръководството на „Червено знаме“ е да комплектува футболния състав предимно с местни кадри — от юношеския отбор на дружеството и от района.

Иордан ВЕЛИКОВ

ОЩЕ ЗА ХРАМА НА МЕЛПМЕНА

По желание на Виолета Иванова, ученичка от Свищов.

Театралното дело във Велико Търново има дълга история. Първите театрални представления в града датират години преди Освобождението, когато на сцената на едно от най-старите читалища у нас „Надежда“ ентусиазираните самодейци са разпалвали публиката с „Многострадална Геловева“.

През 30-те години театърът е вече полупрофесионален. В неговите спектакли вземат участие артисти, станали любими на търновската публика: Константин Кисимов, Димитър Панов, Цанко Янков, Петър Шекерджиев, Христо Войводов Тодора Иванова и др., а малко по-късно — Матей Савов, Боян Беров, Константин Митев. Повечето от тях слагат началото на държавния театър през 1952 г., който е първоначално към

ОНС, а от 1. I. 1956 г. — към Министерството на културата. Първата пия игра на новия театър, „Любов“ на Орлин Василев.

През 1967 г. посредством след тригодишна глупа на н. а. Константин Кисимов, е решение на Министерския съвет Драматичен театър — Велико Търново се именува на неговото име.

През 1971 г. от ядрото чл талише „Надежда театърът се премества в нов си крисива сграда. Първа постановка на новата сина е пиесата „Под игото“ — мачта година театърът се върща в драматично-музикал.

На сцената на микротърновския театър сареминали с успех много български, руски, съветски пиеси, произведени на западната драматургия. В репертоара театъра най-много е застъпен българската класика. Междувременно са имената в Вазов, Йовков, Ст. Л. Коя, Яворов, О. Василев, К. Зидаров, Д. Димов и мн. др.

През 1975 — „Патриарх Евтимий“

По желание на Веселин Йонов, студент Ве Велико Търново

Новата пиеса в стръв на младия драматург Радо Радков „Патриарх Евтимий“ разкрива героични страни от историята на нашата род — последните дни предизвикане на България подтурско общество. В по-разматан старейство. На разпятията чата столица — Велико Търново. В широки, епични картини драматургът е показал заедно на онава време: ядотните страдания, поробителни интригите в царския двор, раздирателно на ересите и на всенки — величавия образ на духовния водач Патриарх Евтимий. Пиесата е включена в репертоарния план на Великотърновския театър и ще бъде реализирана от гръцески колектив през следващата година.

Христо ДОЛЧИНКОВ

Матей ШОПКИН

По желание на Трифон Тодоров от Вързулица, Оля Атанасова от В. Търново, Ангел Мъглов от Г. Оряховица и други.

ВСЕЛЕНА

Пак осъждам на път. И вървя, и вървя през нивата. Млад и весел вървя. И не търся пътека и брод. И се пълни душата ми с багри, със слънце и вятър. И в очите ми слъза високия, чист небосвод.

Мои родни места — моя детска, далечна вселена! Аз не питам къде е безгрижният селски хляпак. Аз отдавна разбрах, че животът преупи остена, с който някога бруклих звезди във вечерния мрак.

Тук дойдох да целуна на мама ръката корава, да отгледна спокоен под стария бряст у дома, да потъна разгърден в дълбоката лятна жаравна и да бъда уверен, че стъпвам на твърда земя.

Не, не искам за щастие никакви конски подкови! Моите дни са шастливи и хубави с други неща. И макар че до днес не положих на къща основи, аз съм царски богат: имам вас, мои родни места!

Мои родни гнезда — моя памет и гордост, и слава! Аз съм тук, омагьосан от зноя на земята зов. И в голямата жетва през вас като песен минавам. Като песен, родена от силна и свята любов!

Той беше ученик на д-р Заменхоф

По желание на Боян Цонев — работник от Свищов, разказваме за един от първите есперантисти у нас — Христо Попов от Долна Оряховица.

Още в първите години след появата си международният език есперанто намира горещи привърженици в нашата страна. Един от първите, които посвещава целия си живот на неговото изучаване и пропагандиране е учителят от Долна Оряховица Христо Попов.

От ранното списание „Нива“ той научава, че е издаден учебник за изучаване на език, наречен от създателя му д-р Лудвиг Заменхоф есперанто. С любов и всеотдайност Христо Попов научава този нов език и с разрешение на д-р Заменхоф превежда неговия първи учебник, като заедно с това го издава у нас със собствени средства през 1895 година.

Големи заслуги на Христо Попов са в това, че като апостол започва да обикаля градовете и села, да изнася лекции и лекции и с живо

слово да пропагандира изучаването на езика.

От списание „Лумо“ („Светлина“), излизало във Велико Търново от 1906 до 1908 година научаваме, че през април 1906 година в читалището на старопрестояния град се е състояло многолюдно събрание, на което Христо Попов е изнесъл сказка на тема „Възможен ли е изкуствен международен език.“ По негово предложение на събрание то е приет и изпратен благодарствен адрес до създателя на есперанто д-р Заменхоф в който се казва, че велико-

търновската общественост горещо приветства неговото дело — лесен, логичен и звучен език, чрез който хората от различните националности, от всички краища на света, бързо влизат в контакт и се споразумяват.

Христо Попов е един от първите есперантисти у нас, който е поддържал редовна връзка с д-р Заменхоф чрез писма. Той има големи заслуги и за уреждането на Българския есперантски съюз през август 1907 година, бил е редактор на есперантски списание „Лумо“.

През 1900 година заедно с Георги Орешков той издава „Пълно ръководство за изучаване на международния език есперанто“, а през 1910 година — „Самочител по международния език есперанто“. Волил е оживена кореспонденция с много есперантисти от цял свят.

Починал и уважаван бил гарики есперантист, пламенният родолюбец и интернационалист Христо Попов е оставил много ценни ръкописи и печатни материали, както и лична библиотека по за съжаляваме, че не са запазени след смъртта му в 1945 година.

КОЙ СТЕ ВИЕ, ЙОХАН КРОЙФ

По желание на Даринка Георгиева — учителка от Велико Търново и Милко Пенев от Лясковец.

Настоящият капитан на холандския национален отбор, Йохан Кройф е роден на 25 април 1947 г. в Амстердам. Започва да играе футбол от седемгодишна възраст. От 1963 година е незаменим титуляр на прославения „Аякс“ — Амстердам. През 1973 г. преминава в „Барселона“ за 800 милиона песети. Кройф „оправда“ милионите още същата година. „Барселона“ става шампион на Испания. Кройф е женен и има три деца. През 1976 година договорът му с испанския клуб изтича и според твърдя му Кор Костер, знаменитият футболист ще се завърне отново в родния „Аякс“.

Йохан Кройф ли е най-добрият футболист?

Ако се доверим на другия „голям“ — Франц Бекенбауер, отговорът е: „Да, Кройф!“ Тренерът му в „Барселона“ и в холандския национален отбор Маринус Микелс казва: „Аз не мога да си представя днешния футбол без Кройф. Ако той не съществуваше, трябваше да бъде измислен.“ В полза на Кройф говори и фактът, че два пъти той е носител на приза „Златната топка“ (1971 и 1973 г.), даван на най-добрия футболист в Европа за годината. Преди него само Алфредо ди Стефано е успял да постигне същото. Сам Кройф твърди, че най-добрият играч в света — ди Стефано. И допълва: „Моята цел е да постигна повече от него.“

Може да се каже, че вече никой не се съмнява в това. Защото от шест години той не е пропуснал нито един тренировка. А тренира всеки ден без изключение.

Кройф е безспорна „звезда“. Вички смятат, че той е милионер, дори милиардер. Той не се занимава с финансови си въпроси — това върши татът му. Докато Пеле беше забавен от паял свиги,

който словославаше „краля“, Кройф има само себе си, семейството и другарите си, които всекидневно среща на терена. В частния си живот той държи да бъде интимен, незабележим, безличен. На престои се броят очила, които знаят точния му адрес.

На въпроса „Какво е за вас футболът?“, Кройф отговаря: „Всичко. Той е най-важното нещо в живота на мое семейство. Ако някой каже, че не успее за живота да съчетае хобито и професията си, би трябвало да е напълно луд. Той би трябвало да е напълно луд, да бъде измислен. В частния си живот той държи да бъде интимен, незабележим, безличен. На престои се броят очила, които знаят точния му адрес.“

А във футбола несъмнено Кройф може всичко. Играе с топката с неподозирана лекота, докосва я така, сякаш я гали, най-често е възниква част на крака и тази „неожиданост“ се запазва дори тогава, когато намира много силни удари — видимо усилие няма, сякаш в крака му е скрит заряд. За него не предизваля никаква тованост за изпънене, защото за него жените, да стартира така, че да остави изведнъж с пръсти в устата и далеч зад себе си този, който се е опитал да го погледне.

Кройф е „звезда“, но не мисли да използва „принаде

гите си“. „Като започнах да играя в „Барселона“ — казва на той — футболистите се деляха на „чернороботини“ и „звезди“. Постепенно картината започна да се променя. Всички играчи се чувстваха длъжни да се борят за всяка топка, да не чакат друг да върши „черната“ работа. А тъкмо това е пътят, по който един отбор може да изстиска своя максимум.“

В последно време както в „Барселона“, така и в холандския национален отбор Кройф играе изтеглен назад. Той е конструктор и диригент на отбора. „Аз вкарвам и го дове, но не се считам за голмайстор. Голосе се вкарват и голосе се правят. Аз предпочитам второто.“

Ясно е защо Кройф предпозитва второто. Той се пазити от контузии, тъй като пак според неговите думи: „Ако някой мисли, че все още съществуват тренировки, които не дават запознати за „ликвидирането“ на ключовите нападатели на съперника, той е или наивен, или си избира ролята на шарува, заровил глава в пясъка.“

Каква е „рецептата“ на Кройф срещу бруталните защитници? „Понеже и първото може да отвършам на удари, то считам, че съм длъжен да покажа на публиката колко слаб играч е моят съперник и колко е далече от футбола в истинския смисъл на това понятие. Това може да се постигне само с пълна мобилизация на пълното умение и майсторство, с нито по-мощ, че го направите за смех.“

Кройф прави и едно признание: „В началото не можех да събера емоциите си след нещастна емисия ми в игра и сам ставах жертва на съвличен казакания.“ Днес очевидно не е същият от по-малко, че за мисленето от по-малко, бе пол няма място на притоето: върху него човек трябва да се измива и го ва, за което е излязъл — да играе футбол!“

Марин КРУСЕВ (По материали на „Етър“)